

1788

36

plaćani v gotovini

MARIJIN LIST

XXXVI. leto

1

8. januara 1940

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencev Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sküpnj naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tüdi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Dühovne dobrote. Za naročnike Mar. lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom družstvu“, šteto da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovcj, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

Pravila tiskovnega društva K. A. v Slovenskoj Krajini.

I. Ime društva.

§ 1. Društvo se imenuje Tiskovno društvo KA v Slovenski Krajini.

II. Namen in sredstva društva.

§ 2. Namen društva je izdajati in širiti tisk v duhu Kat. akcije. Društveni tisk rešuje razen verskih vprašanj tüdi socialna, politična in splošno kulturna vprašanja na podlagi Kristusovih verskonravnih nauk in se ne veže na nobeno politično stranko.

§ 3. Društvu služijo v dosego namena sledeča sredstva: 1. društveno glasilo mesečnik „Marijin list“, ki že od leta 1904. izhaja v Slov. Krajini; 2. tednik „Novine“; 3. drugi tisk v smislu svojih pravil.

§ 4. Društvo se vzdržuje z naročnino listov in darovi.

III. Člani.

Član društva postane le katoličan s tem, da si naroči vsaj društveno glasilo.

§ 5. Člani so dvojni: a) delovni, b) podporni. — a) Delovni člani so: 1. ravnatelj, 2. uredniki društvenih listov, ki jih društvo izdaja, b) Podporni člani so: 1. širitelji, 2. dopisniki, 3. kat. naročniki.

§ 6. a) **Delovni člani.** 1. ravnatelj more postati le vzoren in sposoben duhovnik, katerega izvoli odbor z večino glasov. Voli se za dobo šestih let in po preteku poslovne dobe more biti ponovno izvoljen. 2. Uredniki društvenih listov morejo postati je praktični katoličani, od odbora izvoljeni, ki se pismeno zavežejo, da bodo delovali v smislu društvenih pravil. 3. Sotrudnik je član, ki pri društvenem tisku stalno s članki sodeluje in je kot tak od odbora priznan ter zabeležen v imeniku sotrudnikov.

LETO 36.

8. JANUARA 1940.

ŠTEV. 1

*MOJA DŪŠA POVELIČŪJE GOSPODA I MOJ DŪH SE
RADŪJE V BOGI, MOJEM ZVELIČARI. (Luk. I. 47.)*

Po angelovom pozdravi je Marija obiskala svojo tetico Elizabeto. Pri tom obiski so se godile velike čude. Elizabeta je po sv. Dūhi spoznala, ka je Marija mati Boga i Ivanek, koga je starica Elizabeta 6 mesecov nosila pod srcom, se je geno v njej utrobi i je zaploskao z malima rokicama, ar je prišo k njemu Zveličar sveta, ki je zbrisao ž njegove dūše že v maternoj utrobi poprijetni, ali izvorni greh. Sveti Dūh etak popiše to zgodbo: „*Marija je pa tiste dni ustala i hitro šla v gore, v mesto na Judovom. Stopila je v Zaharijovo hišo i pozdravila Elizabeto. Kda je Elizabeta slišala Marijin pozdrav, je poskočilo dete v njenom teli; i Elizabeta je bila napunjena s Svetim Dūhom i je uzviknola z močnim glasom: „Blagoslovljena ti med ženami i blagoslovljen sad tvojega tela. I odkod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Ar glej, gda je prišeo glas tvojega pozdrava do mojih vūh, je od veselja poskočilo dete v mojem teli. Blažena si, ki si vervala, ar spunilo se bo, ka ti je povedao Gospod.*”

Na te Elizabetine reči Marija zospevle najlepšo pesem sveta, štero letos ž njenov pomočjov premislimo. Sveto pismo pravi: „*Marija pa je pravila: Moja dūša poveličūje Gospoda i moj dūh, se radūje v Bogi, mojem Zveličari.*” Vsaki mesec pre-

mislimo en del pesmi, zdaj prvoga, zgoraj navedenoga. Tak se začne ta najlepša pesem sveta, to je prva njena kitica: Moja duša poveličuje Gospoda i moj duh se raduje v Bogi, mojem Zveličari. Elizabeta je hvalila Marijo, se je ponižavala pred njov, kak božov Materjov. A Marija vso svojo čast obrne na Boga „Moja duša poveličuje“, zvišava Boga. Če sam mati Boža, ne moje zasluženje, ne ide meni, nego Bogi hvala. Kak velika poniznost! Kak vednaka pot za nas vse, gda nas skušava nezahvalnost ljudi, da bi se kaj potožili, ali gda nas hvala ljudi zdigavle, da bi se poštimali. Boga hvalimo pri takšoj priliki, Boga, brezi koga pomoči ne bi mogli nikaj dobroga, pred Bogom zaslužnoga doprinesti, zato nemamo pravice, da zamerimo, če so nam drugi nezahvalni za skazane dobrote; še menje pa mamo pravico, da bi se za kakše svoje dobro delo zvišavali, ali štimali. Boža milošča je to doprinesla, zato Bogi ide hvala i dika i slava za to,

Novomešnik g. Cvetko Ivan, se pripravlja, da prikaže svojo prvo daritev v Marijinoj cerkvi v Turnišči, da se dobroj materi Mariji zahvali, da njemi je sprosila pozvanje v duhovniški stan iz šostarskoga stana.

Elizabeta je gučala od veselja, štero je šestmesečni Vanek začuto v svojem malom srci pod maternim srcom i od toga veselja zaskočo, zarajao v maternom teli. Marija na te reči veselja tudi od veselja guči „Moj duh se raduje v Bogi, mojem Zveličari.“ Vaneki je Zveličar prineso veselje, tomi Zveličari se radujem jaz. Kak junaška lubezen do bližnjega. Vse kipi Marija od radosti, ka je Zveličar obiskao Vaneka, ga blagoslovo, očisto, razveselio. Veseli se nad srečov svojega bližnjega. Na sebe ne misli, vtopi se v dušo bližnjega i ž njov se raduje pri Zveličiteli, ki je zrok radosti. O keliko straha, guča, graje, srdov, i še vekših grehov se rodi iz nevoščtenosti. Če vidimo, ka je bližnji srečen, ka njemi dobro ide, kelikokrat mi toga ne moremo prenesti, kelikokrat iz te nevoščtenosti začamo šinfati, ogovarjati bližnjega. Kelikokrat ga celo ogrizavamo. Ogovarja-

nje, šinfanje. Te zagrešimo ž njim, če *istinske falinge bližnjega, štere so ešče ne znane, raznašamo brez zroka*. Naš greh ogo-varjanja se samo tak odpusti, če od šinfanoga bližnjega nje-gove dobre lastnosti raznesemo pred tistimi, pred šterimi smo njegove neznane vekše falinge brez zroka razglasili. Če morem koga opominati, ali naprejpostavljenomi odkriti bližnjega falinge: ali se profi včinjenim mi krivicam pritožiti, je zrok, da falinge neznane lejko odkrijem i sam je še dužen odkriti. Ali pri tom me mora voditi lübezen, ne pa nevoščenost.

Ogrizavanje se tüdi dostakrat rodi iz nevoščenosti. Ogrizava tisti, ki na bližnjega laž zmisli. Če što nemore prenesti, ka bližnji ma poštenje pred lüdmi i zato laž zmisli na njega, da zgübi poštenje, to je grozen greh ogrizavanja. Če je što vekšo laž zmislo na bližnjega, njemi je veliki kvar napravo v poštenjaj, zato je smrten greh včinio. I ne je zadosta, da te greh pove pri spovedi i ga obžalüje, dužen je *pred tistimi*, pred šterimi je lagao na bližnjega, istino povedati. Če to ne včini, se njemi greh ne odpusti. Če je greh vzeti zemelsko vrednost i se mora ta vrniti, ovak nega odpüščenja, keliko bole je greh vzeti düševno vrednost, poštenje i keliko bole je zato dužnost to povrniti. *Dobro ime je bogastvo*, pravi sv. Düh Bog (Pril. 15—30). Čuvajmo to bogastvo v drügh kak v sebi, ar smo po Gospodovoj zapovedi drüge tak dužni lübiti kak sebé. Marijin zgled naj nas vodi, pa nevoščenost s svojimi vnogimi grehi ne bo mela mesta v našem srci.

BLAGOSLOV ZA NOVO LETO.

Blagoslov za novo leto
prosimo, Marija, te:
naj življenje nam bo sveto,
v njem rastemo noč no den;
se grešniki povrnejo,
s celim srcom k Jezušü,
se srcá na mir odprejo
v tom zburkanam vremeni;
se krivice poravnajo
Cerkvi božoj včinjene,
vsi lübezen vekšo majo
do Boga i bližnjega,
vmirajoči naj zaspijo
v tvojem krili maternom,
vernih düše se rešijo
v tvoje srce, smileno,
List Marrjin radi čtejo
naročniki naših hiš,
inó novi prirastejo
v velkoj, velkoj vnožini.

S r č e n.

NAROČNIKOM.

Šestreseto leto vam damo do rok, dragi naročniki, glasilo Marijino. Marijin List. Ki so ga radi čteli i se ravnali po njegovih navukaj, so srečno vmrli i hvalo spevlejo Mariji za njen lep dar, za Marijin List. Od nje ga je sproso naš narod pred 35 leti i Marija svojega dara ne potegnola nazaj od našega ljudstva v največjih preiskkušnjaj, skoz šterih je šla v 35 letaj Slovenska Krajina. Ona nam je dobra, verna mati. Bodimo njej dobra, verno deca. Ne ostavimo njenoga darü, Marijinoga Lista. Ostanimo naročniki nadale i pridobimo še druge. So tudi drugi dobri pobožni listi. Če mamu občem, naročimo si je. Ali v prvaj vrsti smo dužni podpirati svoj list, šteroga smo po gorečih prošnjaj. po težkih borbaj zadobili

Notraščina Marijine cerkve v Turnišči, v šteroj je prikazao svojo prvo daritev Vsegamogočnomi novomešnik g. Cvetko Ivan.

od Bl. Device Marije. To želejo tudi prezvišeni gospod knezoškof, apoštolski administrator Slovenske Krajine. Oni vsako slovensko katoličansko hišo v Slovenskoj Krajini prosijo, da si naroči Marijin List. Bogajte jih. Njim bo na veselje, če bóm njim mogo poročati, da je naraslo število naročnikov Marijinoga Lista, i vaša sreča bo ednok nezmerna v nebi, ar te spadali v tisto vojsko, štera se je pod Marijinoz zastavov borila za božo čast! V Sloveniji je Marijin List jedini Mariji posvečeni list. Mi vam ne obečavlemo drugo, kak vsaki tjedem svete meše za vas žive i pokojne naročnike. Mi vam

damo brezplačno kalendar k Marijinomi Listi, štiri je letos posebno lepi i tudi nekaj vekši od lanskoga.

Mi vam damo čisti navuk Jezušov iz čiste lübezni do vas. Delamo vse brezplačno, samo, da vašim düšam pomagamo.

Ne zavržite Marijnoga darü! Po Mariji bodite pozdravljeni.

Cena ista kak lani, na sküpnü naslov 16 Din Na posamezni naslov 20 Din.

Črensovci, na den Rojstva Jezüša Kristuša, našega Odrešenika iz Device Marije, l. 1939.

KLEKL JOŽEF, dühovnik urednik

s svojimi sotrudniki, ljubiteli vaših nemrtelnih düš, vam žele usem po Mariji blagosloveno Novo leto.

PEKEO.

Z širjenjom boljševizma, štiri taji bitje dobrega Boga i posmrtno življenje, se večkrat čüje iz vüst mlačnih lüdi trditev brezvercov, da pekla nega. Jezuš Kristuš, pravi Bog, naš mili Zveličiteo, je jasno včio, da je pekeo i da je večni ogenj v njem. Ki ne bi vervao, da pekeo je, bi bio krivovernik i bi se pogüho, prišo bi v pekeo. Naj potrdimo dobre düše vu veri, naj pobijemo hüdobnih laži, da pekla ne, naj kem več düš z blodne poti na pot pokore, na pot zveličanja spravimo, bomo v letošnjem Marijinom listi vsaki mesec prinesli navuk katoličanske cerkve od pekla, šteroga je tak krasno razložo svetniški jezuit Segneri (Senjeri) Paveo. Te redovnik se je rodio od plemenitih starišov l. 1624. v Nettuni i je od l. 1665. do l. 1692., to je 27 let bio misijonarski predgar po Italiji, je v tom časi sto i stojezere grešnikov povrno na pravo pot. Kak mladi dühovnik je skoro popolnoma glühi postao, a vdao se je v božo volo i vdano pravo: „Ar se ne morem z lüdmi dosta pogovarjati, začnem pogovore z Bogom, ki mi da to miloščo, da bom razmo njega i on de razmo tudi mene“. Začeo se je glühi pripravlati na svojo misijonsko predgarsko čast i strahovito düžnost, poleg angelske čistosti, štero je vsikdar gojio, s tem, da se je vado v popolnom siromaštvi, v gorečoj molitvi, v zatajüvanji, zbranosti dühovnoj i v zgrüntavanji düšne vesti. Na steno svoje sobice je napisao reč „prope“. Ta reč pomeni „blizi“. Nišče ne znao, ka šče ž njov povedati. Prijateli je ovado, da v toj reči so zapopadene prve črke njegovoga življenja. P (o verta, siromaštvo) r (itiamento, dühovna zbranost) o (razione, molitev) p (enitenza, pokora), e (same, zgrüntavanje düšne vesti). Bos je hodo, bičao se, trnjavo korono si je na glavo devao, zato so se pa grešniki pred njegove noge metali i objokavali svoje grehe. Nešteti jezeri so poslušali njegove predge. V pokrajini Genove ga je celo 70 jezer lüdi poslušalo. Velikansko

milansko stolnico so do zadnjega kotička napunili pokorniki, gda je v njej držao svoje pokorne predge. Nikdar pred njim ne bila ta stolnica puna. Iz predg toga svetniškoga pokornoga predgara vzememo navuk od pekla. Poslušajmo!

»Vmro je bogatec i je v pekli zakopan.«

(Luk. 16, 22.)

O pekeo! O pokora! Zakaj moramo den za dnevom do otrüjenosti predgati? O pekeo! O pokora!

Vi morate priti do spoznanja. Je med vami takši, šteri bi raj meo pekeo kak pokoro? Joj, če bi samo eden bio, te bi s tem jasno dokazao, da resno ešče nikdar ne premislo, kakše je strahovito pogüblenje. Ne zamerite mi zato, če jaz to jütro vse drügo pri strani püstim i se omejim samö na to, da vam opišem pogüblenje.

Marija, mati žalosti, reši nas večnoga pogübljenja.
Podoba Michel Angeloja v cerkvi sv. Petra v Rimu.

Veliki Bog, ki v svojih rokaj držiš klüče od peklenških vrat, k šterih trdoti se niti jaspis, niti diamant ne more primerjati, daj mi miloščo bar za edno kratko vürico! Jaz ščem odklenoti tisto strahovito vozo pogüblenih, ne zato, kak da bi šteo šteroga osloboditi, ali vodo vlejati na njihove rane, ali da prinesem tolažbo na njihovo nevolu. Ne; oni naj li ostanejo tam, da trpijo pravično kaštigo za včinjene hüdobije; oni ne zaslužijo niti počöti, niti sočütja. Oni naj se li nevolivajo, naj trobijo, naj obvüpavajo; to so si zaslužili. Jaz samo edno že-

lem, naj nieden mojih dragih poslušalcov v to temnico ne pride; zato ščem na eden hip pred očmi grešnika odpreti pekeo, da se štirsne i premisli, kak vnogim i strašnim mokam se prostovolno izpostavi zavolo samo ednoga greha. Jaz bom vsakojački zadovolen, če spozna, da si z grehom zvoli trpljenje brez olejšanja i samo trpljenje, samo pokoro, to je najstrašnejša lastnost, štero pekeo na sebi nosi.

Kak je Bog čudovit v delih svoje smilenosti, tak je nedosegliv v izvršavanji svoje pravičnosti.

Smilenost i pravičnost sta, kak vsi znamo, dve roki, z šterima Bog svet ravna. Tevi roki si morata biti popolnoma spodobnivi, (če si ne predstavlamo, ka je Bog kakša spaka) ravnotak morata obe vednako močnivi biti v deli, vednako nevrüdljivivi, vednako čudovitivi.

Što ne bi znao, da je Bog nekaj neverjetnoga zvršo, gda je skazao smilenost? Ve je pa nesamo žalitve mirno prenašao, štere so njemi nevolni ljudje pozročali i je v istom vremeni, gda so ga oni na najbole nesramen način šteli sramotiti, žalivce nesamo püsto pri življenji, je obsipavao z dari, njim je poklono svojo lübezen, nego je celo vmro za nje i to tak sramotno, grozno i strahovito smrt pretrpo za nje, da so vnoqi to držali za spako, drügi pa za šnorost. Moramo si zato predstaviti, da Bog, gda se ravna po svojoj pravičnosti, mora ravnotak čudovite reči „doprinesti. „On se maščüje“, kak pravi Modri, po meri svoje smilenosti. To se pravi: kak te, gda on sveti s svojoj smilenostjov, ravna tak, kak da niti pravičen ne bi bio, ravnotak se drži, gda šče kazati svojo pravičnost, kak da smilenosti ne bi poznao. (Dale.)

Vodopad reke Krke v Dalmaciji v okolici Šibenika. Noč no den, v zimi i leti kaple voda v globočino morja z neizmernov nagloščov i se nikdar ne posüši. Slika, temna slika Bože dobrotivnosti, kak sipavle svoje milošče na naše düše neprestanoma. Zato, če ga žalimo s smrtnimi grehi i se pogübimo nepokorni, smo sami krivi svojega pogübljenja.

KOGA LÜBIŠ?

Sveti Avguštín piše od Jezusa: „Misli na imeniťnost. On je imeniťnejši; misli na lepoto, On je lepši; misli na ľubeznivost, On je ľubeznivejši; misli na bliščobo, On je svetlejši; ali pa misli na pravičnosť, On je pravičnejši; ali pa na dobroto, On je doťrotivnejši.“

Ga ľubiš? Ga iščeš? Ne veš, ka je „Dober Gospod dšši, štera ga išče? (Thren. 3, 25.)

Ga ľubiš? Ščeš znati, Ka si dšša po njem doľila? „Dobili ste dšha posinovenja, v šterom zazavamo Abba, Oča.“

Dšša, ľubi Jezusa,
ki te s sa nim sebov hrani.

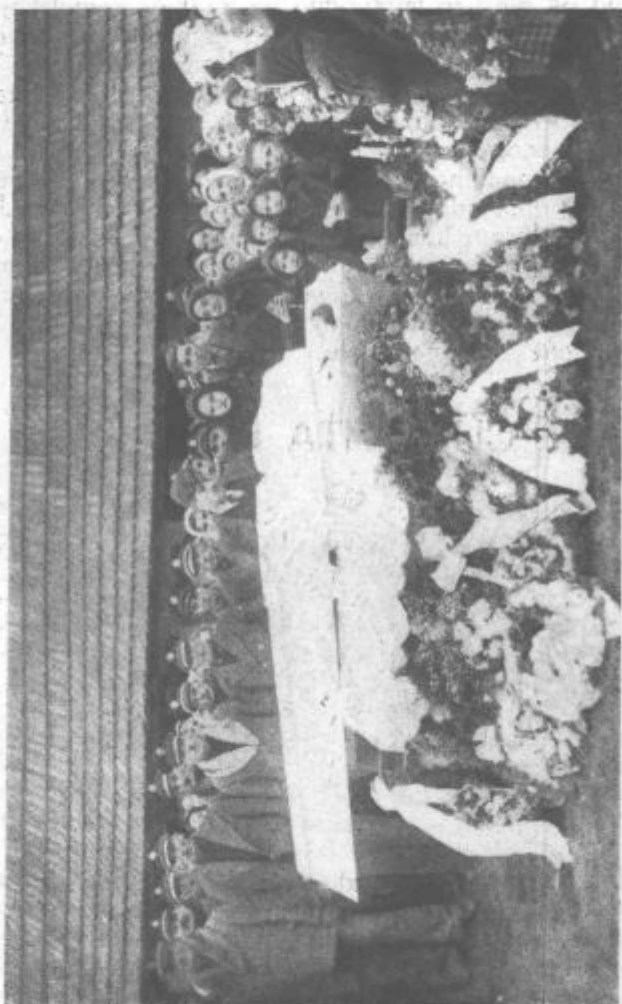
(Rim. 8, 16.) Dete bože si postala. Pa šče več: „Deležni ste bože nature“. (II. Peter 1, 4.) Zakaj? Ar smo v Kristuša vcep- leni: „Jaz sem trs, vi ste mladike“. (Jan. 15, 5.) Jezus nam to pravi. Če smo pa boža deca, te pa mamo tšdi pravico po oči herbati. Pa herbamo. Poslšajte božo reč: „Če smo pa sinovje, smo tšdi dediči (herbašje), dediči boži, sodediči Kristušovi.“ (Rim. 8, 17.)

I v toj časti, štero nam je Kristuš spravo, bi mogli mi nje- ga zavrčti, njemi hrbet obrniti i dršgoga ľubiti, ne pa njega?!

Ľubimo, oj ľubimo Jezusa!

ŽRTEV MATERINSTVA.

Leta 1939. novembra 24. je zdejhnola svojo dušo pri porodi Kous, rojena Celec Mara na Krajni. Leta 1938. oktobra se je oženila mlada; vidla se je močna; a gda je porodila sinčka, je skrvavela i postala žrtev za svoje dete, šteromi je dala

Žrtev materinstva. Kous, rojena Celec Mara na mitveščem odii.

življenje, štero žive. Sama je v treh vüraj po porodi šla pred večnoga sodnika, ki njej je bio, se vüpamo, smileni tak, kak je ona bila smilena do vsakoga siromaka. Gda je porodila, je poslala po mater i gda je ta prišla k njej, njej je pravila: „mama ti si že prekesno prišla!“ I vmirajoč je zazavala: „Sveti Jožef i Marija pomagajta mi, jaz zdaj vmreti morem.“ Nato je dušo

püstila. Gospod dekan Krantz so njej mogli še podeliti svestvo slednjega mazanja, pridoči doktor pa ne mogo več nikaj pomoči. V treh vüraj se je vse dovršilo. Pokojna je bila že kak mlada deklina članica Marijine družbe, živila s svojim možom v največšoj lübezni i v blaženom miri, štero lübezen je kazala tüdi do vseh svojih bližnjih. Sprevod je posvedočo, kak radi so jo meli. Petsto lüdi se je zbralo na njem nov. 26. v nedelo, da se poslovijo od nje i jo sprevedijo na zadnoj zemelskoj poti, z štere na te svet več nega vrnitve. Drügi den, 27. novembra je bilo krščeno dete pokojne v lepoj Marijinoj cerkvi na Tišini, štero nede nikdar občütilo lübezni zemelske matere, štera je te že v grobi počivala, gda so njej dete h krsti pelali i od krsta domo mimo njenoga groba.

Marija naj nadomesti materno lübezen pri malom Franceki, naj ga čuva, brani, odgaja i njeni sprosi službo pri Sini Jezusi, ka de vnogimždüşam kazao pot ta, kama je tak rano odišla njegova mama v večno domovino k dobromi Bogi. Pokojna je hči sestree od řurednika Marijinoga Lista. Naj počiva v miri. Prosimo molitve i sv. obhajilo za njo od naših naročnikov. To bo tolažba za njene žalostne ostale.

ČÜDOVITA REČ.

Pred 700 leti se je začüdo največši vučenjak sveta, sv. Tomaž Akvinski, gda je pisao svoje večno lepa pesmi i molitve na čast presvetomi Oltarskomi Svestvi, štere se molijo i spevlejo po celom sveti na Telovo. Začüdo se je nad Gospodovov neskončnov lübeznostjov, štero skriva pod malov hoštijov i zapisao: O res mirabilis — O čüdovita reč. Čüdovita reč je skrivnost presvetoga Oltarskoga Svestva, štero razmijo samo tisti, ki v njo verjejo i zapopadnejo samo tisti, ki Jezusa pod podobov krüha i vina lübijö.

Bližao se je konec Gospodovoga življenja, mogo bo slovo vzeti od svoje drage Mamike, od apoštolov, od vučenikov, od vseh nas, ar smo vsi, ki bomo do konca sveta

na zemli, bili v njegovo bože Srce zapreti, ki je vseviden, vseznajoči Bog. Slovo je pa teško zavolo zgube dragih i zavolo lübezni do njih. Jezuš se mora od vseh dragih posloviti, za par vür za vsikdar preneha njegovo mrtelno — zemelsko — življenje. Teško je bilo zato slovo njegovomi lübečemi srci. Sveti Janoš evangelist začne zgodbo Jezušovoga trpljenja ž njegovov slovov od sveta z etimi rečmi: „Ar je pa Jezuš znao, da je prišla njegova vüra, ka ide z toga sveta k oči i ar je svoje, ki so na tom sveti bili, lübo, je té lübo do konca.“ (Jan. 13, 1.)

Do konca je lübo svoje i ar je on neskončni Bog, i ar je Bog sama lübezen, je z te neskončne lübezni lübo svoje. A ta neskončna lübezen je za dar ne mogla pri slovi drügo dati, kak nekaj takšega, ka ma v sebi neskončno vrednost. Tak je do-bilo siromaško človeštvo dar boži, samoga Boga v presvetom Oltarskom Svestvi. „Z velikov željov sam želo z vami potrošiti toga vüzemskoga agnjeca,“ je pravo Jezuš na zadnjoi večerji prle kak je nastavo čüdno reč, presveto Oltarsko Svestvo. Kak deco vmirajočega oče reči globoko genejo, tak so genole te reči vučenike. Nekaj zvünrednoga se bo dogajalo, se njim büdi o-svedočenje v düši. I zaistino. Glejte, Boži Sin se opaše, nagne, i vsakomi opere noge, ešče nevrednomi Judaši. Petri celo zagrozi, da ne bo meo dela v njem, če si ne da oprati nog, brano se je najmre. To mujvanje je opomenolo vučenike, ka z čistim srcom morajo pristopiti k skrivnosti, ki se bo zdaj od-prla i ki jo občüdúje neba i zemla.

Jezušov pogled je resen, slovesen, vtopljen v Očo Boga. Vučeniki ga strsnjeno gledajo i komaj vüpajo odihavati. Čakajo začüdeni, ka se bo zdaj zgodilo. I Jezuš vzeme nakvašeni, presni krüh v svoje roke, hvalo da Bogi, ga blagoslovi i nad njim spregovori te strahovito zvišene reči: „To je moje telo“ i ga ponüdi vučenikom. „Zatem vzeme na spodoben način kelih z vinom, v štero kvapne nekaj kaplic vode, štera pomeni nas lüdi, z šterimi šče biti združén na zemli i v nebi, se zahvali, ga blagoslovi i vučenikom ponüdi rekoč: „Vzemite i pijte z toga vsi, to je moja krv, krv nove zaveze, štera se za vas i za vno-ge prelije za odpüščanje grehov. To delajte na moj spomin.“ (Mat. 26.—28.) O, zaistino čüdivita reč. Bog, koga ne more zapopasti neba i zemla, se skrjuje pod falaček krüha i par kap-líc vina, da se ga človek ne zboji, nego k sebi prime i po njem posveti na večno življenje. O zaistino čüdivita reč bože lübezni. Pravo telo i prava krv našega Zveličitela, Boga i človeka, Je-zuša Kristuša, je zaistino i bistveno nazoč pod podobov krüha i vina. Oko ga ne vidi, vüho ga ne sliši, občütki ga ne posve-dočijo. A vera od vseh glasnej govori, da je on tü, ve je on pravo, šteroga reč je večna istina. Neba i zemla prejde, nje-gova reč, pa, nikdar. „Nikaj je ne tak istinsko, kak ta reč istine“, pravi sveti Tomaž. Milioniz angelov, nadangelov i svetnikov se skloni i moli z čistov lübeznostjov Jezuša v maloi hoštiji i pod podo-bov vina, gda oboje podigne nevreden, grešen človek, dühovnik.

Oltarsko Svestvo je čudovita reč lübezni, „je največša zaloga lübezni, kakšo nam samo Bog mogo dati,“ pravi sv. Tomaž.

Sv. Düh Bog pravi v 110 psalmi v 4. vrsti: „*Spomin svojih čüd je postavo smileni i smilenja vajeni Gospod*“. Večna smilenost je v presvetom Oltarskom Svestvi, štero, kak nas Jezuš sam zagotavlja, nam ohrani življenje duše, nam ohrani zdrüžitvev z Jezušom, nam spravi odičeno goristanenje i večno življenje. Krasno je to Jezušovo zagotovilo napisao sv. Düh Bog v 6. poglavji evangeliuma sv. Janoša. O večna lübezen je spregovorila te najslajše reči: „*ki je moje telo i pije moje krv, v meni ostane i jaz v njem i jaz ga obüdim na sodnji den.*“ (Jan. VI.)

V knigi pregovorov glasi sv. Düh: „*Moje veselje je biti pri človečoj deci*“ (Preg. 8, 21). Zato, o zato se je skrio pod podobu krüha i vina, da je vsikdar pri nas, v največšoj vročini i v največšoj zimi, v noči i vudne, da nas bogati z kinčami svojega božega Srca. O zaistino čudovito reč bože lübezni.

Sveti Janoš evangelist je vido v zameknjenji sveto katoličansko cerkev i pri toj prikazni čüo ete reči: „*Glej bože prebivanje med lüdmi. Bog bo pri njih, oni bodo njegovo lüdstvo i sam Bog kak Bog bo pri njih.*“ (Skrivno Raz. 21, 3). Sam Bog, kak Bog, to je te neskončno sveti, neskončno dober, neskončno smilen i pravičen je naš i mi smo njegovi. O zaistino čudovita reč bože lübezni. Mojzeš je negda spregovoro i zapisao v svojo peto knigo v štrto poglavje i 7 vrsto: „*Zaistino nega lüdstva, šteromi bi njegov Bog tak blüzi bio, kak je naš Bog nam blüzi*“. Pa Mojzeš je vido samo oblak nad škrinjov zaveze, šteri je svedočo, ka Bog posebno čuva Izrael. Njegove reči so se v punosti obnesle med nami, v katoličanskoj Matericerkvi, v šteroj pod podobov krüha i vina pravi Bog prebiva da hrani naše duše za večno življenje.

Sv. Augustin pravi od presvetoga Oltarskoga Svestva: „*Vsegamogočnost je ne mogla več dati, boža modrost je ne znala več dati, te najbogatejši je ne meo kaj več dati*“. I trientinski cerkveni zbor je razglaso navuk katoličanske cerkve, gda je na 13 seji v 2. poglavje vneso reči, ka je Jezuš v presvetom Olt. Svestvi v gotovoj meri izlejšao vso bogastvo svoje lübezni.

Ta boža lübezen ešče bole očivesna postane, če pomislimo na svete meše daritev. Presveto Oltarsko Svestvo je ne samo hrana naših düš, nego je tüdi daritev naših düš. Človek viši popolnoma od Boga i to svojo odvisnost je od začetka sveta s tem dokazüvao, da je Bogi daritve prikazüvao. A Boga pomiriti ne mogo tečas, dokeč ne prišla prava daritev, dokeč se Jezuš ne darüvao za grehe sveta na križi i dokeč se ta daritev ne ponavlja na naših oltaraj pri svetih mešaj. Daritev svete meše je düša, je mozek, je koren i korona bože službe, je najimenitnejše djanje človeka i z ednim njegova najsvetejša dužnost do Boga i najprijetnejši dar za

Njega. Sveta meša je sunce i središče naše vere, prave vere. V njej i po njej prikažemo Bogi neskončno molbo, hvalo, prošnjo pa zadoščenje za grehe. Sveta meša je nekrvavo ponavljanje Gosподove križne smrti. Kristuš je pri njej duhovnik i daritev. Če svet ne bi bio rešen, bi ga rešila vsaka sveta meša. Vretina je križ na Golgoti, žleb je oltar, a zveličanje prinaša rešilna i čistilna krv Jezušova tak na križi, kak na oltari. Po duhovniki se pozove Jezuš na svet i ga boga. Neskončna lübezen za človeka pride na svet, da se mesto njega darüje Bogi v zadoščenje za njegove grehe, da ga prosí potrebne milosti za zveličanje, da njemi da hvalo za doblene milosti i da

Eto je veliko Svestvo.

mesto njega moli troedinoga Boga v neskončnoj slavi i diki. Ali se pa od duhovnika pozvan skrìje v malo tesno hišičko, v tabernakl, da hrani ubogoga zemelskoga črva, človeka, da je življenje našim dušam, da nam je moč, veselje i zaloga odičenoga goristanenja. Vse sladkosti vsebûje te krûh močnih, ta hrana angelska, ta mana nebeska. I da bi ga vsigdar mogli najti, je navzoči na vseh delih sveta noć no den, da je naš tolažeči oća, vučiteo, pritatio, brat i krao pa zednim boži zaročnik naših mrtelnih duš. O zaistino čudovita reč je presveto Oltarko Svestvo, je čüdo, neskončno čüdo bože lübezni.

Jezuš je pravo: „Pridite k meni vsi, ki se trudite i ste obteršeni i jaz vas olehkotim“. (Mat. 11—28). Te reči so napisane nad vrata vsake cerkvi, gde se hrani presveto Oltarsko Svestvo. A vsaki ne more toga napisa viditi i prečteti, vidi i preče ga samo tisti, ki verje, ka je Jezuš v oltari nazoči i ga lübi.

Sv. Izaia prorok je napisao od Boga: „Ti si zaistino skriti Bog“ (Is. 45—15). V Oltarskom Svestvi Jezuš skriva svoje božanstvo i svoje človečanstvo, a odkriva pa svojo neskončno lübezen. Večni posvet, šteri migeče pred oltarom, glasno nanzanja, da je tü Jezuš doma, naša večna lübezen, ki nam vse da. Sveti Ambrož nas pošila k njemi: „Ščeš, ka se ti rane zvräčijo? On je zdravnik. Te vročine muči? On je vretina. Te hüdobija meče na tla? On je pravičnost. Potrebüješ pomoči? On je moč. Se bojiš smrti? On je življenje. Bežiš pred kmicov? On je svetlost. Želeš v nebesa priti? On je pot. Hrano ščeš meti? On je jestvina“. — O nerazumliva čüda bože lübezni do nas. Kak naj to lübezen povrnemo, ka naj damo Jezuš i Oltarskom Svestvi za to njegovo neskončno lübezen?

Lübezen za lübezen. Ta mala hoštijica naj ti bo najdragša rožica. Svojo rožico, korinico večkrat pogledneš na den, to npravi i z Jezušom. Če ideš mimo cerkve, stopi notri i ga pozdravi. Če si oddaljena düša od cerkve, v misli ga obišči i pozdrovi, gda ovaraş cerkev, začüješ glas zvona. Z rožice, korinice dol bereš sühi list, ne püstiš na njo gosenico. Žalitse odvni od Jezüša, od Oltarskoga Svestva, ti ga ne žali, i če ga drügi žalijo, moli, kak on na križi: Odpüsti njim, ne vejo, ka delajo. Pri rožici najbolje želeš, do razcveté i zadiši, ka jo moreš dostakrat k sebi stisnoti i se ž njenim dišecóm napuniti, ka se moreš ž njenim cvetom razveseliti. To najlepšo rožico sveta, malo heštijico gostokrat jemli k sebi v globokoj poniznosti, pa si, draga düša, pokazala popolno zahvalno lübezen do presvetoga Oltarskoga Svestva. Po svetom prečiščavanji boš spoznavala, gda bo rasla tvoja düša v jakostaj, kak čüdivita reč bože lübezni je skrita v mali leseni tabernakl.

JEZUŠ KRIČI.

Prav ma sv. Ivan, gda zove Odrešenika „glas onoga, ki kriči v püščavi“. Kristuš je zadnja tri leta svojega življenja neprestano oznanjao sv. Evangelij vsem stališom v mestih, v trgih, v sinagogi, na gori, v püščavi. S takšov silov i močjov je govorio, da so tüdi nasprotniki priznali, da je ešče nikdar nikši človek ne tak govorio, kak govori Jezuš.

Pa večkrat je z velikim glasom zakričao, tak n. pr. na konci lepe prilike od sejača i semena: „Govoreči to priliko zakriči: Što ma vüha za poslušanje naj poslušä!“ — Gda so ga židovje ne šteli priznati za Odrešenika: „Tedaj zakriči Jezuš vučeči v sveišči i pravi: Tüdi mene poznate i odkod sam

znate". — Zatem: „Zadnji veliki den svetka stane Jezuš i zakriči govoreći: „Što je žeden, naj pride k meni i pije.“ — Pri obüiditvi Lazara: „Zakriči z močnim glasom: Lazar pridi vül!“ — Na križi pa: „Okoli devete vöre zakriči Jezuš govoreći: Bog moj, Bog moj... I zadnjikrat je zakričao, prle kak je vmro na križi: „Oča, v tvoje roke zročim düšo svojo.“

Ne je pa Kristuš v svojem javnom življenji samo z rečjov kričao, nego tüdi s svojim svetim vzgledom i presvetov krvjov. To se ponavlja ešče dnesden pa se bo do konca sveta.

Po njegovom navuki, posebno po njegovom življenji, smo spoznali krasne krščanske kreposti. Nikdar vsa duga jezera leta je ne bilo do Jezušovoga prihoda toliko poniznosti, lübezni do bližnjega pa drugih kreposti, kak je on kazao. V njem je vse blago modrosti i znanja. Vsi pravični so to glasno kričanje razmili i šli za njim.

Sv. Ivan jako dobro prispodabla svet s püščavov. Püščava je navadno nerodovitna, süha, stan razbojnikov i zverine. Zato je nevarna za človeka, zna v püščavi zabloditi.

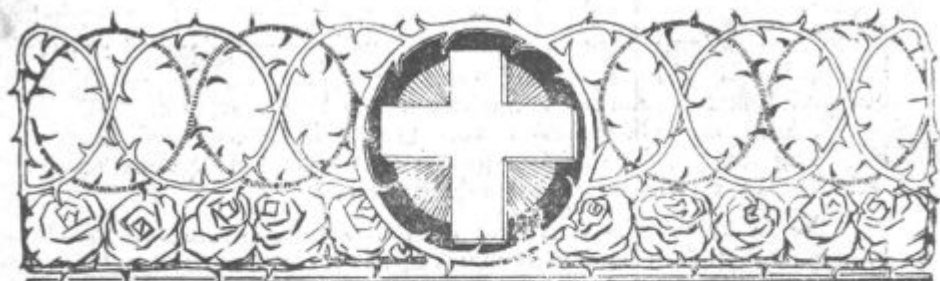

Marijina carkev v Turnišči, v štero se po gorečnosti vernikov v kratkom postavijo orgole za stopet jezer dinarov.

Ravnotakši je svet. Nerodoviten je, nema krščanskih jakosti, sühi je za prijemanje božih milosti i je nevaren voditeo proti večnomi življenji. Svet je pun razbojnikov, ki cilajo na življenje düš. Zato nas glasno opomina Gospod, da ne lübiamo sveta i ono, ka je na njem. Divje zverine v sveti so človeče strasti. Te preganjajo pa vničavlejo kreposti.

Kak glasno je zakričao Jezuš vsem, ki só na sveti: „Pridite k meni vsi, ki ste trüdni i obteženi i jaz vas olehkotim.“

Jeli pride Jezušov krič do našega srca?

CERKVENI GLAS!

J. HONTLA

Španija. V Madridu je meseca novembra 4000 zapuščene dece sprijelo sv. obhajilo. Svečanost se je vršila v veličastni baziliki čudodelne Gospe. Prvoobhajanci so bili stari 10—17 let. To pa zato, ar prle bojna i druge neprilike, ki so ž njov združene, neso dopuščale, da bi ta deca sprijela sv. obhajilo. Za to dečinsko prvo sv. obhajilo se je poskrbelo društvo „Auxilio Social“. Sv. mešo je služo škof Orihueba, pri njoj so bili navzoči tudi zastopniki državne oblasti.

Anglija. Delo Kat. Akcije lepo napreduje, čeravno so vnogi njeni delavni člani pod bojnov zastavov. Zato so pa oni, ki so ostali doma, podvojili svoje delo. Njihovi školi je vzpodbujajo. Duhovniki i verniki so dobili navodila, kak se morajo obnašati v cerkvi med mešov, če bi prišlo do napada iz zraka. V vnogih angleških mestih prihajajo tudi nekatoličani v katoličanske cerkve. Prepričani so, da se pri katoličanih dosta mali i da nam je molitev posebno v zdajšnjih težkih časih jako potrebna.

Armenija. V mestu Kamechlié-ji, ki šte 25.000 prebivalcov, je bila pred kratkim posvečena prva cerkev. Za zgradbo cerkve ma največ zaslug O. Ciril da Erzerum. Posvečenji, štero je zvršo armenski patriarh Mons. Agagianian, je prisostvulo več cerkvenih poslanikov i velika vnožina naroda.

Turnišče. Dogotavljajo se lepe orgole, štere do krasile našo lepo Mariji posvečeno cerkev. Koštajo 105 jezero dinarov, šteri dar smo z dobre vole poklonili dobromi Bogi ča čast.

V. Polana. Peldnevno pobožnost smo opravili pred godom neštepenoga poprijetja Bl. Device Marije. Predgali so preč. g. Törnar Anton, salezijanec. Cela fara se je vdeležila pobožnosti, spovedala i Jezusa gostokrat k sebi vzela.

Širjenje tretjega reda sv. Franciška. Vizitator tretjega reda preč. g. O. Henrik Damiš so obiskali premočno jesen več naših far i držali navuke za tretjerednike pa sprejemali nove priglašence. Bili so na zadnje v Lendavi po drugoj adventskoj nedeli. Bog blagoslovi njihove trude.

Lendava. V nedelo, 17. decembra je blagoslovo g. dekan Jerič Ivan v družbi g. župnika Bakan Stefana i urednika M. Lista, Klekl Jožefa hišo g. dr. Klara Franca, bivšega narodnoga poslanca. Družina g. dr. Klara se pri toj priliki posvetila Srci Jezušovomi.

Družba sv. Rafaela za varstvo izseljencev Slov. Krajine naznanja: Vsem, ki mate nemške marke RM, kovane, ali papirnatne, javite kemhitre Rafaelovoj družbi v Crensovce i njenomi zastopniki g. Škafar Ivani, izseljenskomu duhovniku v Soboti, Križova 4. keliko jih mate. Družba bo vložila prošnjo na ministerstvo socialne politike, da marke zmeni po vugodnoj ceni, ka nele kvarni.

Izseljenski duhovnik iz Nemčije doma. G. Škafar Ivan, izselj. duhovnik v Nemčiji, šo se zdravi vrnili domo, vzeli si prepotreben kratek počinek i se naselili v Soboti, Križova 4. Oprosimo vse tiste, ki majo kakše zadeve pri družbi sv. Rafaela v Crensovcih, naj z zavüpanjom izročijo te g. Škafari, oni so zastopnik naše družbe v Soboti i po njenih navodilaj v smisli pravil vam bodo šli drage vole na pomoč.